ISSN 0132-4462.
№ 7 2013
ЛИПЕНЬ

перець

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Хвороба у вас задавнена. Але все пройде, якщо тричі поцілуєте оцей замок.

Володимир АДАМОВИЧ

Геннадій НАЗАРОВ

Володимир АДАМОВИЧ

Юрій КОСОБУКІН

Запитання на засипку

То все-таки це кабінет міністрів, чи міністри кабінетів?

Що це таке: чим більше в тіні, тим більше під сонцем?

Хто зрозуміє жінку, яка на хвильку замовкла?

Флоріан БОДНАР.

м. Чернівці.

Геннадій НАЗАРОВ

Ультиматум Рябка

ГУМОРЕСКА

Люди добрі, ви тільки послухайте, до чого ми дожилися! І досі ніяк не можу до тями прийти. Вже й краплі заспокійливі випила — аж ні, не допомагає! Оце, може, як висповідаюся перед вами, то хоч трохи від душі відляже.

Ото ж учора, упоравшись по господарству, вирішила я підвечір сходити до куми в гості.

Налила у пляшечку наливочки і пішла.

Кума вдома сама була — кум десь до дітей у місто поїхав, — тож зраділа моєму приходу. Накрила, як і годиться в таких випадках, стіл. Випили ми з нею винця. Спочатку моє пили, потім вона свого знайшла. Закуска гарна, всього вдосталь. Посиділи з кумою, погомоніли, поспівали та й розійшлися.

Прийшла я додому, відпустила свого Рябка, щоб набігався за ніч, і лягла спати. Тільки почала дрімати, як щось шкребеться у двері. Я мовчу. Воно почало у шибку стукати. Довелося встати.

— Хто? — питаю. — Ніч уже. Чого тобі треба?

— Та це я, — чую, — Рябко.

У мене й очі на лоба полізли. Де ж це таке видано? Мій Рябко почав говорити людською мовою!

— Впусти, — каже Рябко. — Поговорити треба.

Я обережно визирнула у вікно, подумала, хтось жартує зі мною. Ніде нікого не видно, тільки місяць світить. Потихеньку відчинила двері. Заходить Рябко. Поважно так сідає на табуретку проти мене і заводить:

— Не лякайся! Я вже давно вмію говорити, але ніяк не наважувався, щоб не сполохати тебе. Думав, може, сама здогадаєшся. Газети ж якісь виписуєш, то, мабуть, і читаєш. Але до тебе чомусь не доходить, що життя змінюється. Колись ти була якась громадянка, а тепер ти — пані! Вільна людина, у демократичній країні живеш, можеш навіть у президенти балотуватися. Бачиш, які у тебе права! А я як живу? Буда моя перекосилася. Дверей у моїй буді нема, тож і дощ, і сніг, як вітер повернеться, прямо на мене несе. У тебе перина м'якенька, а у мене жменька соломи. Ти маєш змогу і до магазину побігти, і в район поїхати, і до куми піти погуляти. А я в цей час на прив'язі сиджу, сторожую. І що ж я за це маю? Двічі на день мисочку якоїсь баланди? Де ж справедливість?! Скажеш, так воно з давніх-давен ведеться. Колись, може, так і було. Але ж тепер життя змінилося!

У англійського сенбернара, що в графстві Сомерсет проживає, окрема кімната у палаці. Золотий нашийник і повідок. Їсть він досхочу. Завжди у нього повна миска калорійного делікатесу. Коллі пані Шпеник пошили одяг за мільйон доларів, прикрашений діамантами. А вівчарка із Страсбурга отримала спадщину у три мільярди доларів.

А я що, не собака хіба? Чи не гавкаю на кожного, хто вулицею нашою проходить чи пробігає? Гавкаю, аж розриваюся! Якщо ти не чуєш, то це не моя вина. Я гавкаю, аж хрипну. Тому оголошую страйк проти такого собачого життя і висуваю тобі ультиматум. Буда мені не підходить: взимку там холодно, а влітку жарко. Виділяй мені окрему кімнату! На холодну пору року придбай відповідний одяг. Харчування вимагаю п'ятиразового і калорійного. Навесні чи на початку літа я повинен мати відпустку, днів так на десять. Ну й гарантію, що, коли постарію і не зможу службу нести, всі привілеї за мною збережуться. Якщо ти з цим не згодна, то я подам позов до «Всесвітнього товариства охорони домашніх тварин», щоб ти виплатила мені за три попередні роки служби триста тисяч доларів, плюс моральні збитки. Все зрозуміла? Все зрозуміла? Все зрозуміла?..

Скільки разів Рябко повторяв це, я не пам'ятаю. Вранці прокинулася — голова болить, серце гупає. І не знаю, що ж його робити. Як же мені з Рябком мирову угоду укласти? Вигнати його не вижену, бо немає в мене триста тисяч доларів. Та й звикла уже до нього: який-не-який, а сторож у господарстві. Просила Івана, щоб не кидав собаці кісток разом із газетою. Не послухав. Докидався! Тепер і Рябко грамотним став. Раніше жив собі у буді і мовчав. Тільки хвостиком весело вихляв, як у хвіртку заходила. От до чого дожилися! І собаки уже страйкують!

Значить так: буду Іван полагодить; соломи підстелю; на зиму поставимо шиферину, як двері, щоб не так віяло, і сніг у буду не залітав.

Насипала в миску борщу, що чоловікові залишила. До кістки ще й м'ясця шматочок додала. Сметанкою присмачила. Несу Рябкові. Руки тремтять. Чи від страху, чи від учорашнього. А Рябко сидить біля буди, на зіжмакану газету дивиться. Глянув на миску. Нічого не сказав. Тільки головою кивнув — мовляв, бачу, ти усе зрозуміла. Я теж кивнула і мимоволі додала:

— Смачного! Їжте на здоров'я!

Вероніка КАНТО.

с. Кочубеївка, Чутівський район Полтавської області.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

– Діду, у вас же самогон у відрі! Це ж не можна пити!

– Е! То у нас вода така, що не можна пити. А самогон можна.

Сергій СЕМЕНДЯЄВ

ІНФОРМАЦІЙНЕ АГЕНТСТВО ІА ПЕРЦЯ

СКІЛЬКИ НЕ ПІДВИЩУЙ, ВСЕ ОДНО – МАЛО!

З 16 липня підвищено тарифи на перевезення пасажирів залізницею: вартість поїздки внутрішнього сполучення зросла на 10%, а міжнародного – на 5%. Але в «Укрзалізниці» кажуть, що таке підвищення цін лише частково зменшує збитковість пасажирських перевезень. Тому з 1 жовтня очікується новий етап здорожчання квитків на 10%. «І немає гарантії, що й після наступного підвищення цін нам не будуть заявляти: «Цього мало!» – гірко жартують пасажири. – Бо так нас завжди «заспокоюють» при будь-якому підвищенні цін.»

КРАДУТЬ, ДЕ ХОЧУТЬ

Сумку із 25-ма тисячами гривень поцупив невідомий у заступника міністра фінансів Криму Тетяни Баркової прямо зі службового кабінету. І це при тому, що в міністерстві встановлено камери відеоспостереження.

ЧОМУ Ж ТІЛЬКИ ДВА ІЗ СЕМИ?

Усього два із семи українських нафтопереробних заводів працювали у першому півріччі цього року і переробили 1,5 млн. тонн нафти. Це на 43% менше, ніж за аналогічний торішній період. Навіть у кризовий для нафтопереробки 1999 рік українські НПЗ за перші шість місяців переробили 2,5 млн. тонн. А загалом наші заводи здатні переробляти 34 млн. тонн нафти за рік.

НЕ ВАЖКО ПІДРАХУВАТИ

За даними ООН, вартість споживчого кошика для однієї людини, має становити 136 грн. на день, як на наші гроші. Нижче цієї суми уже пролягає межа бідності.

У нас же ціни на багато продуктів харчування і товарів уже давно європейські, а іноді й вищі. Тому не важко порахувати по який бік тієї межі знаходиться кожен із українців.

За оцінкою ж ООН, бідних людей в Україні більше 80 відсотків.

Олексій КОХАН
(тема Михайла Прудника)

«Сьогодні, буває, в нашій ковбасі – лише три проценти м'яса. Решта – крохмаль, соя, харчові добавки, імпортне борошно із кісток, перемелені хрящі...»
(Із виступу на засіданні Верховної Ради).

– Який дурень тебе сюди направив? Хіба не бачиш, що люди на м'ясокомбінат везуть?!

Миколі КАПУСТІ – 75!

Для тих, хто хоче привітати нашого художника-карикатуриста Миколу Капусту особисто, уточняємо, що народився він у Макіївці, на Донеччині, 31 липня 1938 року. Закінчив Луганське художнє училище. Свою першу карикатуру у «Перці» надрукував у 1967 році. Після того, як кажуть, пішло-поїхало. Микола Миколайович учасник більше п'ятисот національних і міжнародних виставок і конкурсів карикатури, де його твори відзначалися нагородами 100 разів. Він оформив більше ста книг. Заслужений журналіст України. Його роботи є в музеях України, Латвії, Болгарії, Туреччини, Польщі, Італії, Куби, Канади...

Автошарж.

Щиро вітаємо нашого талановитого перчанина з третім 25-літтям. Козацького здоров'я, Вам, Миколо Миколайовичу, натхнення і нових перемог!

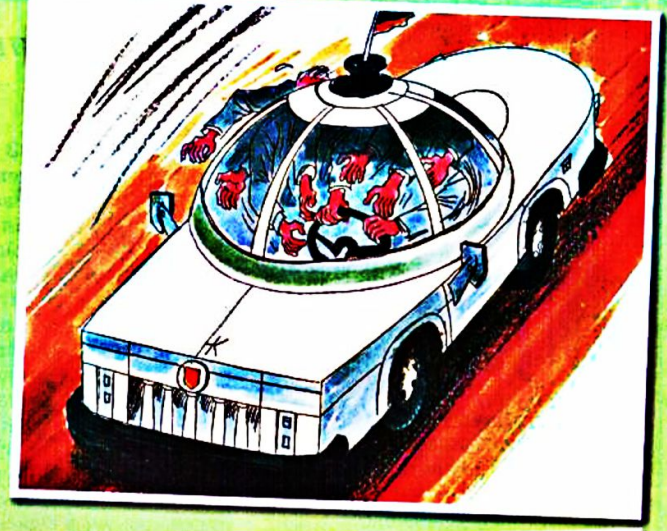

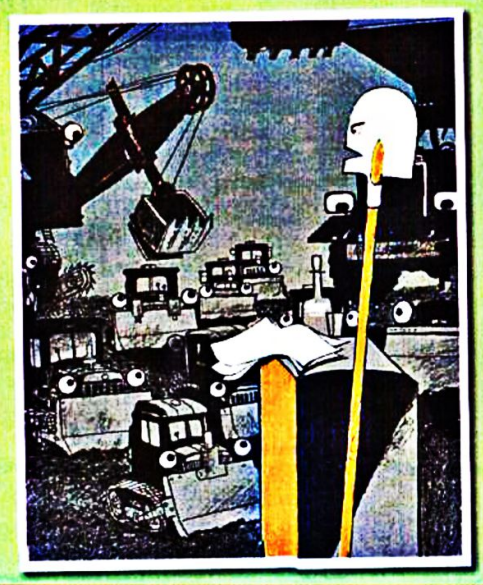

Охо-хо!

ГУМОРЕСКА

– Ну що, іроде, чув? – розлютована Марина тицьнула пальцем у бік телевізора, по якому передавали новини. – Газ дорожчає, електрика теж. Добре заробив, га? Чим думав, як на виборах гроші брав і баньки заливав?

– А чого ти на мене розкричалася? – парирував закиди дружини Павло. – Хто мені казав: «Павле, чоловіче, вибори йдуть, а Василь Супрун гроші дасть, коли проголосуємо так, як він скаже. Щось заробимо, буде внукам на цукерки». Я й пішов.

– А ти чого слухав дурну бабу? Своєї голови не маєш, що до Супрунової компанії пристав?! Куди тобі до Супруна! Він і за Союзу партійним секретарем був, і в незалежній Україні вже з двадцяти партій гроші брав, не те що ти, туман вісімнадцятий.

– То я – туман? А чого ж ти, мудра, як треба було доньці на квартиру, сама в Італію не спішила, а мене за кордон послала?

– Йой, робітнику дорогий! Та ти пригадай, як у поляка робив аж цілий тиждень, а тоді господар злапав на гарячому, як ти горілку крав, та й вигнав!

– Ну й що? То був поганий господар. А в доброї господині я вже вісім років працюю від весни до осені, і вона мене шанує. Ти забула, чи що? Я ж доньці гроші на квартиру дав і додому добру копійку привіз.

– Знаю, знаю, казав мені Іванців на базарі: «О, Марино, тобі пощастило, твій Павло у вдови фермера в пошані, всіма роботами керує, долари товче. А її п'ятирічний синок чомусь дуже схожий на Павла».

– Не мели дурниць, бабо, то не мій син.

– Не твій? То звідки він у неї взявся, коли вона дев'ять років удова?

– Бог дав. Вона дуже побожна жінка і ревна католичка, не тобі рівня, безбожнице.

– А чого ж тоді на Різдво тобі прийшла листівка, написана дитячим почерком, га?

– Бо Яцусь мене любить. Він уже всеньке літо на полі зі мною. Я ним тішуся, ніби онуком, бо через тебе і донечку – двох кровососів – я своїх онуків раз у рік виджу, – стер сльозу Павло. – Вдова мене просто шанує, бо я гарний робітник. А не подобається тобі рідний чоловік, то йди до свого Супруна, до якого мене перед виборами посилала.

– Коли ж ти не йшов, а біг, бо Супрун усе наливав і наливав, поки баньки посоловіють.

– І нічого він не наливав.

– Не наливав, кажеш? Та ви цілі три дні на першім турі пили! За день до голосування, в день голосування, та ще й після голосування. І то так пили, що вас по кілька разів на день вивертало під Стефанишинчиним плотом.

– Брехня.

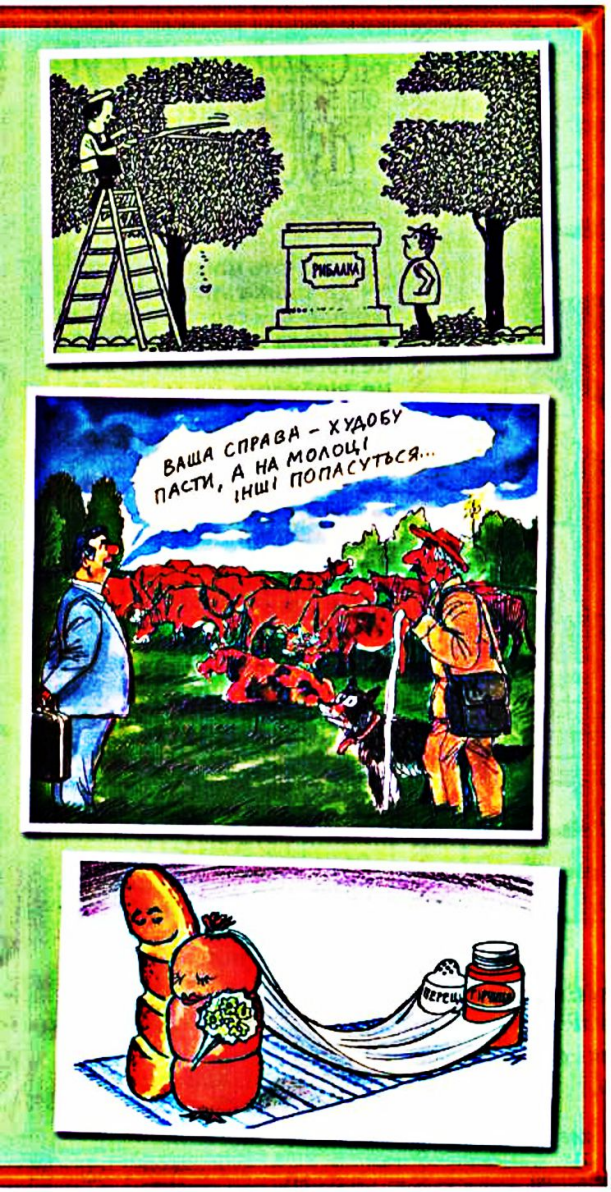

Сатиричні мініатюри

• • •

В порожнім вулику Оса
Медові ліпить словеса...

• • •

Обіцяли П'ять
Пальці перегнати...

Юрій БЕРЕЗА.

м. Рівне.

• • •

Йдучи вперто до мети,
За собою підмети.

• • •

Добро і Зло
Пливуть в однім човні.
Зло веслами гребе,
Добро – відпочиває...

• • •

У борг беруть камінь –
Повертають пісок.

• • •

Завелися в Жаби гроші:
Купила акваланг...

Ігор КОВАЛЕНКО.

м. Сміла.

• • •

Облетіла ліс весь вістка,
Що старій Вороні кістка
В горлі стала. От діла!..
Кажуть, крадена була
Кістка та. А може, й ні,
Хто те знає. Та мені
Так здається: не кради,
То й не матимеш біди.

Омелян ЛУПУЛ.

м. Чернівці.

Олександр КОНОВАЛЕНКО

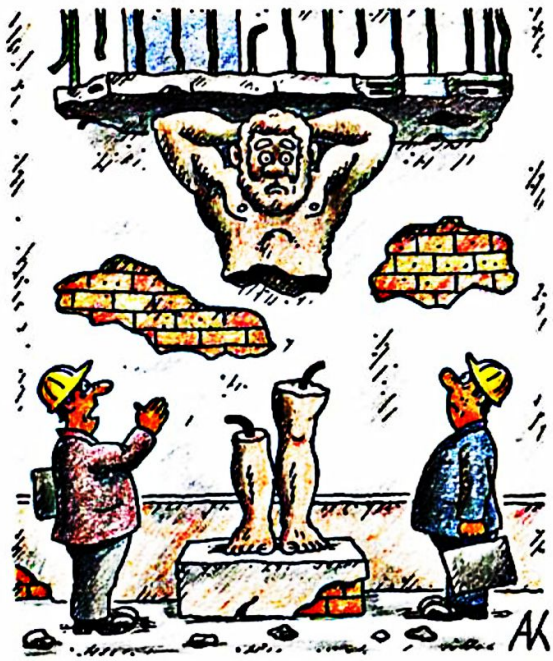

– А це у нас відповідальний за підтримання балкона у безпечному стані.

Володимир АДАМОВИЧ

– Брехня, кажеш? Та мені сама Стефанишинка плакалася, що ви з її пса алкоголіка зробили. Усе, що з вас під тим плотом вивергалося, пес мав собі за наїдок. А далі бідна псина, як Стефанишинка сто грамів не додавала, нічого й у писок брати не хотіла. А на другім турі хіба не ви з тим цілим Міським пранцюватим псові три по двісті дали?

– Так він просив, не відходив од нас.

– Просив тебе, іроде?.. А в понеділок Стефанишинка до пса – а той, розказувала, вже доходить. То вона його в машину і відразу в Тернопіль. Там ветлікар псину ледве відтелепав, а далі каже: так і так, мовляв, жіночко, ваш пес – алкоголік. Ще три тижні бідна звірина в приватній ветлікарні лікувалася, ледве її з тої біди витягли.

– А хай би Стефанишинка не хвалилася: «В мене породистий пес, чистокровна лайка; мій Полкан такий розумний, куди до нього вам, хронам». От і дохвалилася. Але й ти простроченими консервами, що Супрун дав, сусідського кота отруїла.

Павло хотів іще щось додати, але в двері хтось постукав.

– Відчини, – наказала дружина, і Павло слухняно поплентався до дверей.

– Доброго здоров'я вам, дядьку Павле, і вам, тітко Марино, – в хату увійшов Іван, молодий депутат сільради.

– Доброго здоров'я, Іване. Проходь, сідай, – запросила Марина.

Не любила вона цього молодика: все про правду і чесність говорить, їхні фамілії під церквою зачитав серед тих, хто взяв гроші за свої голоси, і продажними назвав. Та що зробиш, хай мале, але начальство прийшло, мусиш у хаті прийняти.

– Та ні, я лише на хвилинку, – сказав Іван. – Дядьку Павле, тітко Марино, інформую вас, що сьогодні на зборах громади села, де була більшість жителів, ми прийняли рішення: відтепер, хто продаватиме голос на виборах, той доплачуватиме за решту жителів різницю між цінами при їх підвищенні.

– Як це? – нахмурилася Марина.

– А ось так. Скажімо, газ коштував гривню за кубометр, а нова влада, за яку ви проголосували, підняла до двох. Ось ту гривню різниці ви всьому селу і доплачуватимете.

– Чого ж це я? – тепер спохмурнів і Павло.

– Як це – чого? Ви музику замовляли, вам і платити.

– А як не заплачу? – гордо підносла голову Марина.

– У вас нещасні випадки на газовій трубі вдома були? – посміхнувся Іван, мовлячи дуже знайомі для Марини, (здається, з якогось кінофільму) слова. – Будуть. Отож бувайте здорові!

Чи то пожартував Іван, чи ні – хто його зна. Але Марина похолола: «А цей зробить!» – думала вона, проводжаючи Івана поглядом.

– Ось що, дорогенька, – пильно дивлячись дружині в очі, заявив Павло, – ще раз спробуєш послати мене до Супруна чи сама підеш – поїдеш в Італію!

«Охо-хо, – подумала Марина, –

здається, цього разу ми добре зробили...»

Подумала і нічого не сказала.

Васько СМІШКО.

с. Старе Місто на Тернопіллі.

Тітчина рада

УСМІШКА

Весілля підходило до Будинку культури. Найнята в райцентрі естрада затарабанила марш, свашки заспівали весільної, а сільський духовий оркестр, вишикуваний під клубом, ударив «На сопках Маньчжурії».

Весілля, повитиравши ноги об прив'ялу траву та обшкрябавши болото об замурзані штахети, посунуло досередини.

Поки воно всідалося, молодих розвели по різних кімнатах, щоб чепурилися.

Хрещена мати діставала із сумки все необхідне – пару білесеньких туфельок, весільного рушника, барвисті хустини, – командувала й давала поради:

– Ти Марійко, йому не потурай! Чуєш? – Навчала, приймаючи з-перед молодої забрьохані чоботи. – На, біленькі взувай. Їм, чоловікам, лиш попусти. Отако цим підбором як притиснеш – буде пуття. Зажди, він часом не тріснутий? Ні, слава Богу. Ниточка вчепилась. Аж злякалась, бо то була б лиха прикмета. Я оно свого

Степана в яких шорах держу, однак не вгляділа. Якою ж це голову сільради в'язати? Ніби оцею... Ти не дивись, що тобі лиш двадцять, а Миколі вже двадцять п'ять. Роки – то пусте! Нагнись, віночок прим'явся. Що він перший на роботі – нічо не значить. У сім'ї чоловік першим не має бути. Бач, як стало гарно, а тільки трошки поправила. Чоловік – голова, а жінка – то шия. Куди шия повернe, туди голова мусить дивитись. Командуй зразу, бо...

– Мотю, давай молоду, чом ти баришся? – заглянув до кімнати огрядний та сивочубий веселий дядько.

– Вже-вже, Степанку, вже йдемо, – радісно засокорила тітка.

Марійка покрадьки засміялась: куди ж ті шори й поділись, у яких тітка тільки що дядька тримала.

Ольга ПАВЛЕНКО.

с. Бабанка на Черкащині.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Готуємось у перший клас. Починаємо збирати гроші на випускний...

КОНВЕРТОВАНІ ДУМКИ

Великим можна вважати будь-кого, головне — обрати належну відстань.

Із наших реалій: гарні реформи — це відмінені реформи.

Із мемуарів: «До брехні змушувала вдаватися правда життя».

У родині акторів: на знімальному майданчику — відверті сцени, дома — виключно сімейні.

Твердолобий, але який гнучкий хребет!

Ну і що, що не в своїй тарілці? Зате ж — у маслі.

Микола ЛЕВИЦЬКИЙ.

м. Київ.

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

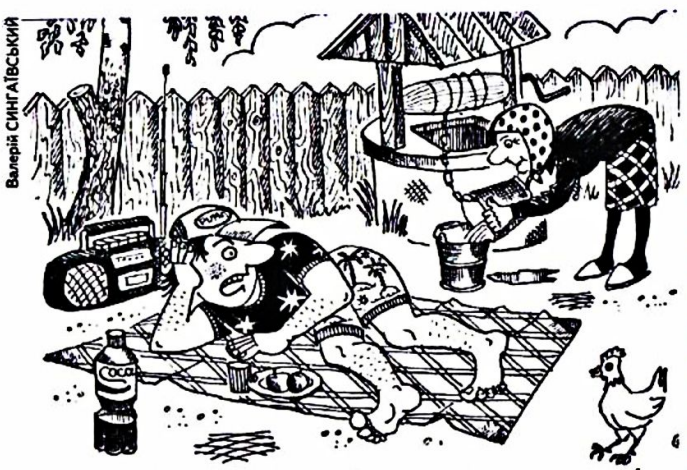

— Мамо, та не брязкайте відрами! Заважаєте радіо слухати.

Василь ФЛЬОРКО

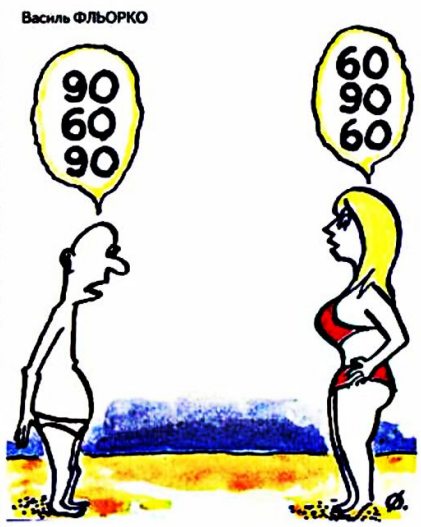

Усмішки

БЕЗ ЗАБОБОНІВ

Бесідують дві подружки.

— Ти тільки уяви собі,— каже одна, — сьогодні вранці я розбила миску! Боюся, що це поганий знак. Як би воно не відбилося на моїй майбутній дитині!

— Ой, яка ж ти забобонна! Коли моя мати була вагітною, то розбила патефонну платівку, і як бачиш, зі мною нічого не сталося, нічого не сталося, нічого не сталося...

РОБОТЯЩА

— Ну як, роботяща тобі дружина попалася?

— Дуже! Кожний тиждень всередині хату білить. Скоро не буде де жити.

ТОЧНІСТЬ

Командир питає свого заступника, який дивиться у бінокль:

— Скільки до ворожої колони?

— Два-три кілометри.

— Що це за відповідь — два-три кілометри?!

— Ну, два кілометри до голови колони, а три до її хвоста.

ПІДБАДЬОРИВ

Боксер зосереджується перед боєм. Заходить тренер.

— Відстань від роздягальні

З конверта

до рингу завелика, — зауважує боксер.

— Ти цим не переймайся! — заспокоює тренер. — Ми тебе після матчу принесемо сюди.

ПРИСЛУГА

Господиня каже своїй домашній служниці:

— Відтоді як ви почали у мене працювати, десь пропали срібні ложки, шезла вся моя косметика, продукти — з холодильника ніби випаровуються! Здається, пора вже показати вам на двері!

— А нащо мені ваші двері?

ДО САМОГО РАНКУ

— Лікарю у мене безсоння і склероз. Серед ночі прокидаюся, іду в туалет і до ранку не можу заснути.

— Ясно. А склероз як проявляється?

— Забуваю з туалету повернутися.

ДОСЯГЛИ

Чоловік читає газету.

— Неподобство! — раптом обурюється він. — І тут пишуть про народження нашої п'ятнадцятої дитини!

— Дорогенький, — озивається дружина, — у газеті ж пишуть і про народження інших дітей.

— Так, але на спортивній сторінці!

Надіслав Леонід ОПАРА.
м. Київ.

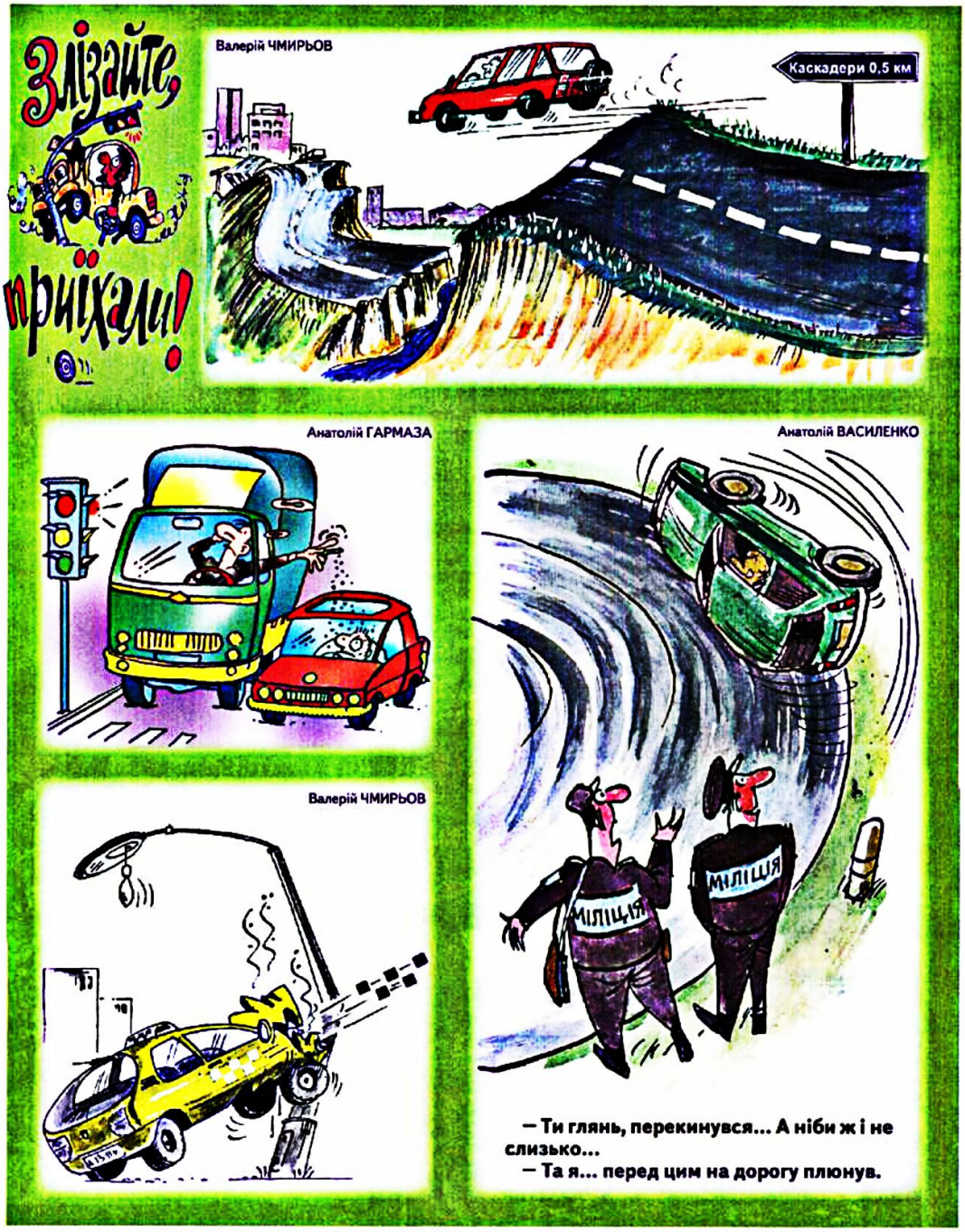

— Ти глянь, перекинувся... А ніби ж і не слизько...

— Та я... перед цим на дорогу плюнув.

Олександр КОНОВАЛЕНКО

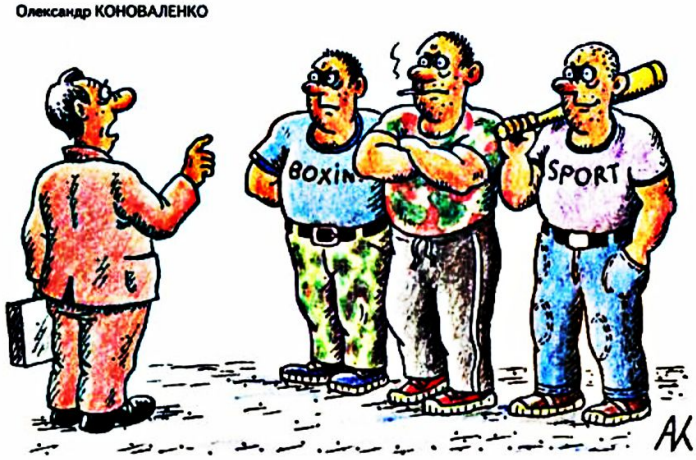

— І не переплутайте, як минулого разу! Вас найняли для охорони мітингу, а не для його розгону...

МІКРОБАЙКИ

ВОВК, ЯКИЙ НЕ ВЗЯВ ХАБАРА

Не прийняв од Лиса Курки ще й узяв на книпи:
– Дехто думає, що в мене зуб один-єдиний!

ПОПІЛ НА ЛІСОВОМУ ЗГАРИЩІ

– Я найвищим був у Лісі, тож звертайсь на «ви», –
Попіл Дуба зверхньо кинув Попелу Трави.

ПІДТЯЖКИ

З вйсокого поста Штани ці скинуть важко:
Бо зверху їх – ого ж! – підтримують Підтяжки.

Борис ОСТАПЕНКО.
смт Попільня Житомирської області.

Вінегрет із перцем

Народні усмішки

В Одесі

— Аркадію Юхимовичу, а чи не позичите ви мені сто гривень?

— На жаль, при собі нема...

— А вдома?

— Дякую. Усі живі-здорові... Ялинку купили «Мерседес»...

Сирі

— А чому у вас діти такі сирі?

— Я їм замість казок, правду розказую.

Почув і записав Едуард ХОМЕНКО, м. Одеса.

Напасть

Іде дівчина підземним переходом, а назустріч їй чоловік із розпростертими, наче для обіймів, руками. Дівчина злякалась та й ударила його сумкою. Аж раптом почувся дзвін розбитого скла і нестямний крик чоловіка:

— Та що ж це за напасть така? Уже п'яте скло не можу додому донести!

Почув і записав Андрій КОРЧИНСЬКИЙ, м. Кодима на Одещині.

Сергій СЕМЕНДЯЄВ

Анатолій ВАСИЛЕНКО

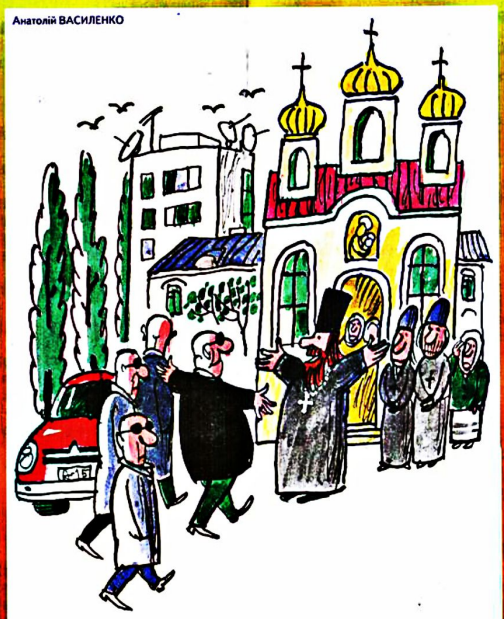

— Ой, кого я бачу?! Знову на відпущення гріхів прийшли?

Сергій РЯБОКОНЬ

Народні усмішки

Дивуються

— Коханий, що таке взяти на море, щоб усі дивилися тільки на мене?..

— Санчата...

Почув і записав Володимир ДУДКА, с. Калинівка Богуславського району Київської області.

Логічно

— Впершив покупатися. Пішов, відкрутив у ванній кран, сів за комп'ютер. Коли повз мене пропливали капці, зрозумів — ванна повна.

По-сучасному

— Привіт, Любо! У суботу вільна?

— Ні, буду зайнята.

— Чим?

— Поїду на грядкофітнес.

Олександр КОНОВАЛЕНКО

Олег ГУЦОЛ

Анатолій ГАЙНО

— У будинку воду відключили?

— Та ні. Це я зі своєю водою на пляж іду...

Олег СМАЛЬ

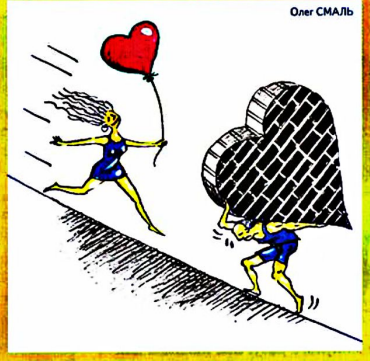

Геннадій НАЗАРОВ

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

— Вам які тарілки — для їжі чи для сварки з чоловіком?

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Так, фара не горить, гальма слабенькі... Як же ви їздите?

— Як усі.

Народні усмішки

На виїзді

— Степане, а ти знаєш, чому наші футболісти погано грають на виїзді?

— Чому?

— Бо довго розглядають нові ворота.

Лист

«Шановний пане депутате! Пише вам баба Настя, яка на виборах віддала за вас свій голос. Мій чоловік, дід Микола, щодня повертається з дачі з поламаною сапачкою. Тому у мене до вас велике прохання: ви або зробіть щось гарне для нас виборців, або пообвалюйте із стовпів і електроопор свої фотографії, які розклеїли перед виборами.»

Почув і записав Олег КОЖУШКО, м. Ірпінь на Київщині.

Інша справа

Двоє чоловіків сидять на кухні, розливають пляшку.

— Ти куди це стільки плеш?!!

— Так це ж тобі...

— А-а-а. Тоді долий ще...

У гостях

— Максимовичу, вам у чашку п'ять чи шість ложечок цукру покласти?

— Три, але щоб я бачив...

Почув і записав Володимир СТОРОЖУК, м. Лозова на Харківщині.

Юрій КОСОБУКІН

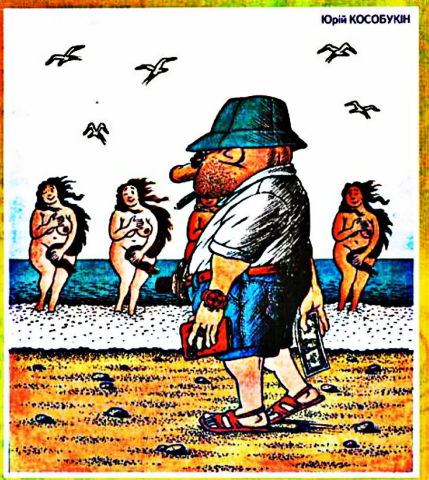

Володимир СОЛОНЬКО

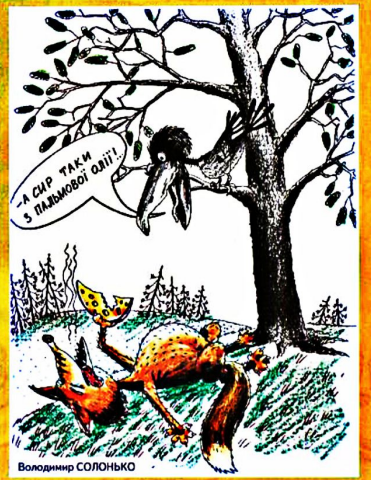

Кирило ВОЛОДІН-ПАНЧЕНКО

— Пішли на берег, синку, бо, бачу, ти вже зголоднів.

Описки самописки

АЛІМЕНТИ ТВОРЧОСТІ.

БУХЕТ.

БУЯНИСТ.

ВРЕДАКТОР.

ГАДУСНИК.

ЗАВГАВ.

КРАДОВЩИК.

ОДНОКВАСНИКИ.

СІМ П'ЯНИЦЬ НА ТИЖДЕНЬ.

Олексій АУЛОВ.
м. Харків.

Валерій КОНОНЕНКО

СЛОВНИЧОК-ЖАРТІВНИЧОК

ГРИЗЛІ — *сухарі.*

ЛІНОТИП — *ледацюга.*

МОДЕРАТОР — *закрійник.*

КРИМІНАЛ — *хабарі у Криму.*

ПІДЛІТОК — *травень.*

ТРЕМБІТА — *осика.*

Мар'ян КОНАШЕВСЬКИЙ.
с. Муровані Курилівці на Хмельниччині.

Відро шампанського

Житейський сюжет

Щороку один місяць я віддаю тому життю, яким би хотів жити, якби не жив інакше. Там мусять бути корова й кури, свиня, собаки й коти. Є дуже простий спосіб стати хоч трохи своїм серед тої братії. Треба цілий день товктися поруч із ними на тому клапті землі, де вони живуть і пасуться, і де всього діла ніколи не переробиш. Зате щоразу під вечір ти вже майже один із них — принаймні, ти так само втомлений і хочеш їсти. Одного такого вечора, вже в сутінках, я сидів у дворі коло столу і їв хліб із молоком. Ця вечеря, проста й чудесна, сп'янила мене, і я відчув приплив щастя, яким хотілося з кимось поділитися. Подумалося, що добре було б оце зараз однести корові відро шампанського. Як усяка хмільна думка, ця ідея здавалася цілком розумною і можливою. Я навіть глянув під стіл, чи є там велике цинкове відро, вільне від помідорів або картоплі. Таке відро там знайшлося, і я подумав далі, що корові сподобалося би шампанське. Бо он же вона з'їдає на вечір отаке саме відро яблук або груш і дихає потім свіжим духом плодоягідного шмурдяку. Ідея була така гарна, що я аж устав із-за столу — й тільки тут відчув, настільки втомився за цілий день. І уже серйозно сказав сам собі: оце ще наливати теє відро і нести його аж до хліва?! А хай воно йому сказиться! Та нехай мене стріляють, а не піду. Та й корова, мабуть, уже спить. Це ж їй уставати прийдеться, піднімати отаку тушу, а хіба вона за день не набігалася? Ні, хай собі спить скотина. Це була дуже правильна, по-хазяйськи серйозна думка. В ній, як і перед тим у думці про шампанське, було співчуття до іншої живої істоти. Саме такі думки бувають у голові людини, яка прожила день чесно. За що я й люблю отой місяць, коли живу так, як оце написано.

Віталій ЖЕЖЕРА.
м. Київ.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Майже з натури

ГОЛОСУВАННЯ

— Мені здається, що наші депутати тепер голосують і не по совісті, і не по закону...

— А як?

— По тарифу...

Надіслав Володимир СЕРБІН.
м. Нікополь на Дніпропетровщині.

СВЯТО

Чоловік увечері приходить додому. Щаслива дружина припрошує його до столу, на якому горить свічка, стоїть пляшка дорогого вина.

— І що ж це у нас сьогодні за свято? Якесь річчя нашого весілля? — питає він.

— Ні...

— День народження у твоєї мами?

— Ні... Не старайся. Все одно не вгадаєш... Я знайшла твою заначку!!!

ВИЯСНИЛИ

Під церквою сидить сліпий жебрак. Перехожий кидає йому в старенький капелюх долар. Сліпий хапає долар на льоту і ховає до кишені.

Ошелешений перехожий зупиняється:

— Е-е-е... Та я, бачу, ти такий сліпий, як я жебрак...

— Вибачаюся... Справа в тому, що сліпий пішов сьогодні у кіно і попросив його підмінити. Я, зрозуміло, не сліпий... Я німий...

Надіслав Андрій СТЕПАНЕНКО.
м. Полтава.

Малюнки Володимира АДАМОВИЧА

Дрібнички

На телебаченні зараз є єдиний канал, де немає катастроф, пожеж, аварій, убивств... Це – еротичний. Тут усі люблять одне одного.

Не відкладай нічого на завтра. Відкладай на післязавтра. Буде аж два вільних дні.

Напис у маршрутці: «Проїзд без квитків – вихід без зупинок».

Я не хроплю, мені сняться мотоцикли.

Гроші, ви такі зрадники. Як гуляти, – то підемо разом. А додому я повертаюся сам один.

Сьогоднішній життєвий девіз: витри соплі і допоможи собі сам!

Зібрав Остап МИХАЙЛОВИЧ.
м. Київ.

Валерій ЧМИРЬОВ

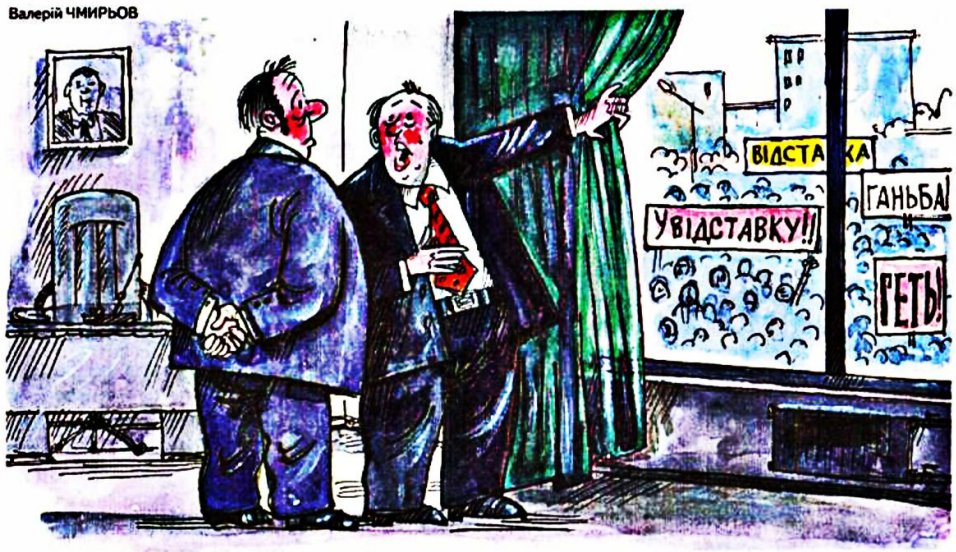

– Як же я можу йти у відставку?! Я ж за цю посаду дав більше, ніж заробив на ній!

Літературні пародії

НЕ НАЗДОГНАВ

Брова брову переганяє
над безднами очей твоїх.
В тобі ще стільки того дня є,
іще такий невинний сміх
аж коливається від знади
на незагнузданих вустах...

Леонід ГОРЛАЧ, «Обрії душі».

Брова брову переганяє
і скачуть бісики в очах,
зневажлива усмішка грає
на незагнузданих вустах.

Ти, наче Хвеська язиката,
на книпи все мене береш.
Тебе я хочу загнуздати,
а ти тікать – не здоженеш.

Вхопив вуздечку й за тобою,
годину-другу мчу і мчу:
вже заплітаються і брови,
ну, а про ноги я мовчу.

Антін ЩЕГЕЛЬСЬКИЙ.
м. Київ.

КІНО ТА Й ГОДІ!..

Все поцвіло. Поїла міль
Мій трунок нездійсненний.

Олена КУЛІКОВА, «Німе кіно».

Харчів катма, суцільна цвіль...
Проте цікаво жити:
Он їсть мій трунок клята міль,
Хоч мала б його пити.

Анатолій ЧЕРНЯХІВСЬКИЙ.
м. Бровари.

НЕВДАЧА

Між житами і пшеницею
Йшла дівчина з паляницею.

Надія ЧЕРНИЧУК, «Йшла дівчина».

Не одну стоптавши нивку,
Врешті вибрався на шлях...
А шукав хлопчина дівку
З паляницею в руках.

І зі мною так бувало,
Що блукав серед пшениць.
Зустрічав дівчат немало,
Та, на жаль, без паляниць.

Микола ЖАКУН.
с. Тучин на Рівненщині.

Сторінка для дітей

РИБАЛКА

Кіт рудий прийшов до ставу,
Щоб карасика зловить,
Звісив хвостика у воду
І на кладочці сидить.
З нього так сміється жаба,
Аж лягає на бочок:
— Якщо хочеш щось зловити,
Почепи на хвіст гачок.

Лідія НОВИКОВА.

ЗБИРАЄМОСЯ ДО БАБУСІ

У сріблястий літачок
Сіла лялька Ната.
Взяв машину їжачок,
Човник — зайченята.
Свиснув потяг — кіт Пірат
Буде машиністом,
Він курчат і поросят
Повезе за місто.
Зранку поспіх, метушня:
— Де це кінь? Знайдіть коня!
— Мамо! Де моя хустина?!
— Десь подівся самокат! —
Ви не знаєте причину —
Хто здійняв
страшенний гвалт?
Це в село, де їх бабуся,
Їдуть Петрик і Ганнуся!

Юлія ФЕРЕНЦЕВА.

Як море квіти рятувало

КАЗКА

Було собі Море. Тепле і лагідне влітку, штормове узимку. Воно коливалося і гойдалося, гралося корабликами і пускало хвильки. Та якось побачило, що квітки на Горі біля берега поопускали голівки.

— Що з вами? — зашуміло Море. — Ви захворіли?

— Ми в'янемо! Дощу треба! — відповіли квіти.

— В'янете? А як це? — здивувалося Море.

— Засихають вони, бо дощу нема, — сказала Гора.

Море здивувалося і замовкло. Воно вирішило розпитати про усе це малесеньку Річечку, яка текла під Горою. Але Річечки не було!

Море запитало Гору:

— А де поділася Річечка?

— Вона пересохла, бо давно дощів нема, — відповіла Гора.

І Море захвилювалося, занепокоїлося:

—Ой, так і я можу пересохнути! Рятуйте!

І отак — сто разів. А може, й двісті!

Море так розхвилювалося, що аж розбудило Хмари, які спокійно собі спали, гріючись на сонечку.

— Море, ти чого шумиш, спати заважаєш? — сердито насупилися вони.

— Ой, рятуйте! Квіти в'януть без дощу, Річечка пересохла, і я вже ось-ось висохну! Нам треба дощу!

Хмари розвеселилися:

— Та щоб ти висохло, треба багато-багато років без дощу!

— Ой, не кажіть! — зашуміло Море у відповідь, — я чую, що вже меншаю. Будь ласка, полийте дощем і квіти, і Річечку, і мене!

— Ну раз «будь ласка», то ось вам — дощ!

Кожна хмара пустила рясний-рясний дощик — на квіти, на Гору, на Річечку, яка одразу й ожила.

Та й на Море полили, — щоб йому спокійніше було. Бо коли море хвилюється, то в ньому купатися людям не можна, а на кораблях страшна хитавиця.

Пролили хмари дощ та й відсунулися до горизонту, знов вигріватися на сонечку.

А Море утихомирилося і спокійно заснуло, бо добре спати коли знаєш, що в тебе є друзі.

Ніна ДАЦЕНКО.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

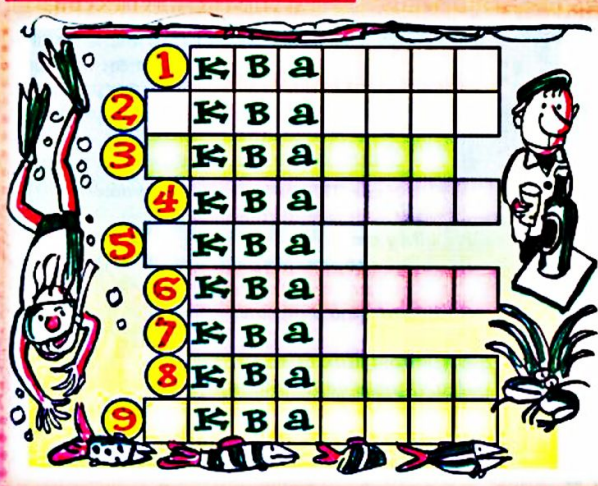

Завдання від Жабки

Жабка склала списочок слів, які їй дуже подобаються, бо в кожному є її улюблене «ква». Спробуйте, малята, відгадати ці слова.

1. Четверта частина року.
2. Апарат для дихання під водою.
3. «Найжаркіша» лінія на карті світу.
4. Музикальний ансамбль із чотирьох виконавців.
5. Раптовий вітер великої сили.
6. Городня бобова рослина.
7. Напій.
8. Правильний чотирикутник.
9. Житло для кімнатних риб.

Склав Дід МАР'ЯН.

Думки Олеся ВОЛ

- Дурне засвоюється легко.
- Про здоров'я дбай, коли ти ще здоровий, а не тоді, коли ти його загубив.
- Кого сьогодні влаштовує терор, завтра від нього ж гине перший.
- До жінок достукатися непросто, втекти від них ще важче.
- Зла у світі стільки, скільки нас не вистачає для добра.
- Усі жінки гарні. Крім тих, що ненавидять чоловіків.
- Владу влаштовують лише перемоги.
- Якщо здається, що вас люблять мало, вам треба закохатися сильніше.

КОНКУРС ДОТЕПНИКІВ

В усьому світі так ведеться: опозиція критикує владу, влада – опозицію. І коли вони міняються місцями – опозиція стає владою, а колишня влада – опозицією – пристрасті не вщухають.

Влада змінюється, а життя не завжди кращає. А народ чекає, чекає...

У п'ятому числі «Перця» карикатурист Василь Фльорко запропонував учасникам конкурсу карикатуру, яку ви бачите у зменшеному вигляді.

Члени журі, як завжди, уважно перечитали листи з підписами і більшістю голосів вирішили, що у п'ятому турі переможцями стали: **Євген АНДРУЩАК із м.Овруча Житомирської області** – ***«Наскочила коса на камінь, тільки камінь не подається»***; **Михайло КОТЛЯР із м. Миргорода, що на Полтавщині** – ***«Ви по-нашому, а ми по-вашому, а вони по-своєму»*** та **Андрій ШОСТАКОВ із смт Катеринополя Черкаської області** – ***«Пани чубляться, а в мужиків чуби тріщать»***.

Вітаємо!

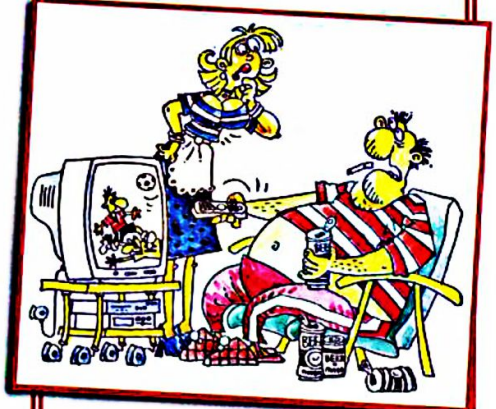

А тепер чергове завдання: придумайте підпис до малюнка Олега Гуцола.

На переможців чекають призи!

Любомир ПЕЄВСКІ

ТРЕТЯ

Усе почалося в понеділок увечері. Тихо-мирно дивився собі телевізійні новини, коли відчув, що в мене росте рука. На спині. І коли ведучий почав коментувати спорт, я вже відчував, що маю три руки. Навіть почухався третьою рукою за вухом. І мені стало приємно. Але потім задумався. Що скажуть люди, коли побачать мене з трьома руками? І ще: ота рука, як же її іменувати? Ліву руку маю. Праву – теж. «Нічого, – сказав сам собі, – зватиму її Третьою рукою. І ховатиму під піджак.»

Але справа виявилася складнішою. Вранці зауважив, що третя моя рука порпається в кишені. І не тільки порпається, а й бере знайдене там. «Для кого вона їх бере? – задумався я. – І чи то моя та рука, чи чужа?»

Отакі-от питання товклися в моїй голові і не давали спокою.

Але кого спитаєш? Рука рота не має. Не може говорити. Як із нею порозумієшся?

І тут – бо, відколи себе пам'ятаю, завжди був розумний – спало мені на думку вкласти у третю руку олівець і перевірити: чи не може вона писати?

Рука взяла олівець, повертіла його, повертіла і почала писати на аркуші, який я передбачливо поклав собі на спину.

Писала довго. Чув, як олівець штиркає в спину і шурхає по папері. Врешті я узяв аркуш і прочитав:

«Пане, розумію, що не знаєте, що робити зі мною. Але не журіться. Я справу знаю. Завтра о 10-й годині ми повинні бути в банку. Будь ласка, не запізнімося...»

Трохи здивувався, але промовчав. І на другий день о 10-й годині були в банку. Потинялися, потинялися, – бо я сам не знав, що там робимо, – і повернулися додому. Тицьнувся до своєї лівої кишені і знайшов три пачки доларів. Заліз у праву – марки. У внутрішній кишені знайшов швейцарські франки й італійські ліри. Добре потрудилася моя третя рука.

Поклав гроші у холодильник, бо сейфа вдома не маю, і ліг. Дружина уже спала. Через якийсь час чую, що вона мурликає... Дивлюся – третя моя рука пестить її: гладить по косах, по обличчю, по... Їй-бо, мені незручно розказувати вам, що робила моя третя рука...

Але з чистою совістю можу вам сказати, що вранці дружина мене поцілувала і сказала, що дуже любить.

А наступного дня третя рука письмово попросила, щоб ми пішли в парламент.

Нічого не вдієш. Послухався її. І там вона заповзялася здоровкатися з депутатами. У мене за спиною. Навіть не міг подивитися з ким саме здоровкається і з якої парламентської групи той політик.

Але перед тим як піти звідти, отримав пропозицію висунутися кандидатом у депутати на наступних виборах. Бо з тими трьома руками я здатен забезпечити два голоси при будь-якому голосуванні...

Нічого не вдієш. Погодився. І сьогодні отак живу собі з трьома руками. Коли-не-коли ходжу в банк, коли-не-коли – в парламент. Увечері лягаю з дружиною.

Ну що вам сказати. Життя!

Отож якщо й на вас виросте третя рука, не лякайтеся. Природа своє діло знає. Еволюція теж... А ми, звичайні люди, мовчім. І не думаймо багато, а то в нас може вирости ще й по одній голові. Отоді буде страшне. Бо це іще один рот, і при цій зарплаті, при цій пенсії, у цій державі...

Хто я? Ні-і... не скажу..., бо відчуваю третю руку на устах. Успіх!

З болгарської переклав Дм. МОЛЯКЕВИЧ.

Примітка. *В оригіналі твір називається так, як п'єса Семюеля Беккета – «В очікуванні Годо».*

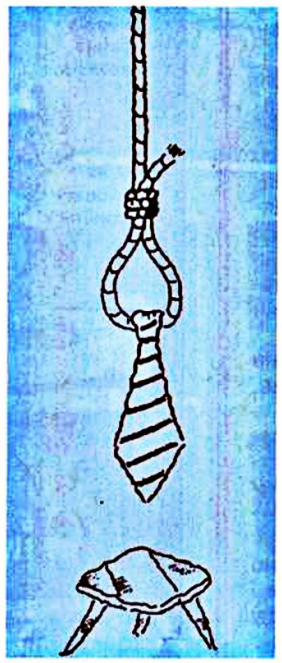

Інтерсмішинки

ЗВІДКИ

– Марто, звідки у тебе стільки грошей? Усі ж знають, що твій чоловік неймовірний скупердяй!

– Та все просто. Якщо щось собі купити, – вчиняю сімейну сварку і кажу йому, що їду до мами в Пейч. І тоді Ференц завжди дає мені гроші на квиток.

ПЕРЕДБАЧЛИВІСТЬ

Сім'я Сайделбайтерів збирається їхати до моря на відпочинок.

– Ну й нащо пхаєш у валізу своє чорне вбрання?! – дивується чоловік. – Там же сонце пряжить!

– Бо дуже добре знаю, – поважно пояснює дружина, – яке-то твоє плавання.

ПРО ЩО МОВА?

Іде суд. Адвокат питає важливого свідка:

– Звинувачуваний давав вам наркотики?

– Ні, не давав.

– А його дружина давала?

– Це ви теж про наркотики?

ВІТАННЯ

Пастор, незадоволений нічними походеньками дочки, вранці зустрічає її на порозі дому.

– Доброго ранку, дочко сатани!

– Доброго ранку, татку!

ХТО ЦЕ

Учитель сказав школярам намалювати щось на біблійний мотив. Пепіно намалював літак із трьома пасажирами і пілотом.

– Що це таке? – питає учитель.

– То в небі Бог-отець, Богсин і Святий Дух, а спереду – пілот Понтійський.

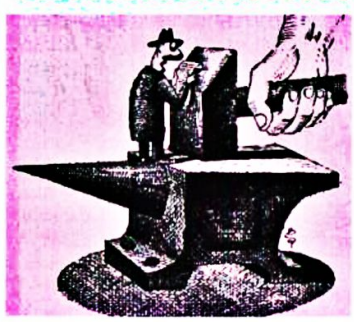

– Давай його розбудимо, матусю!

Страшне перо не в гусака...

«Труп помер своєю, зрозумілою хіба що лише йому самому, смертю.»

(Із протоколу).

«Будь ласка, запитайте психолога: з якого віку дітям можна дозволяти гратись у тата і маму?»

«Під дубом я познайомилася, за дуба і вийшла...»

(Із листів до редакції).

Надіслав В. ФЛОРІАН.

м. Чернівці.

Сканворд

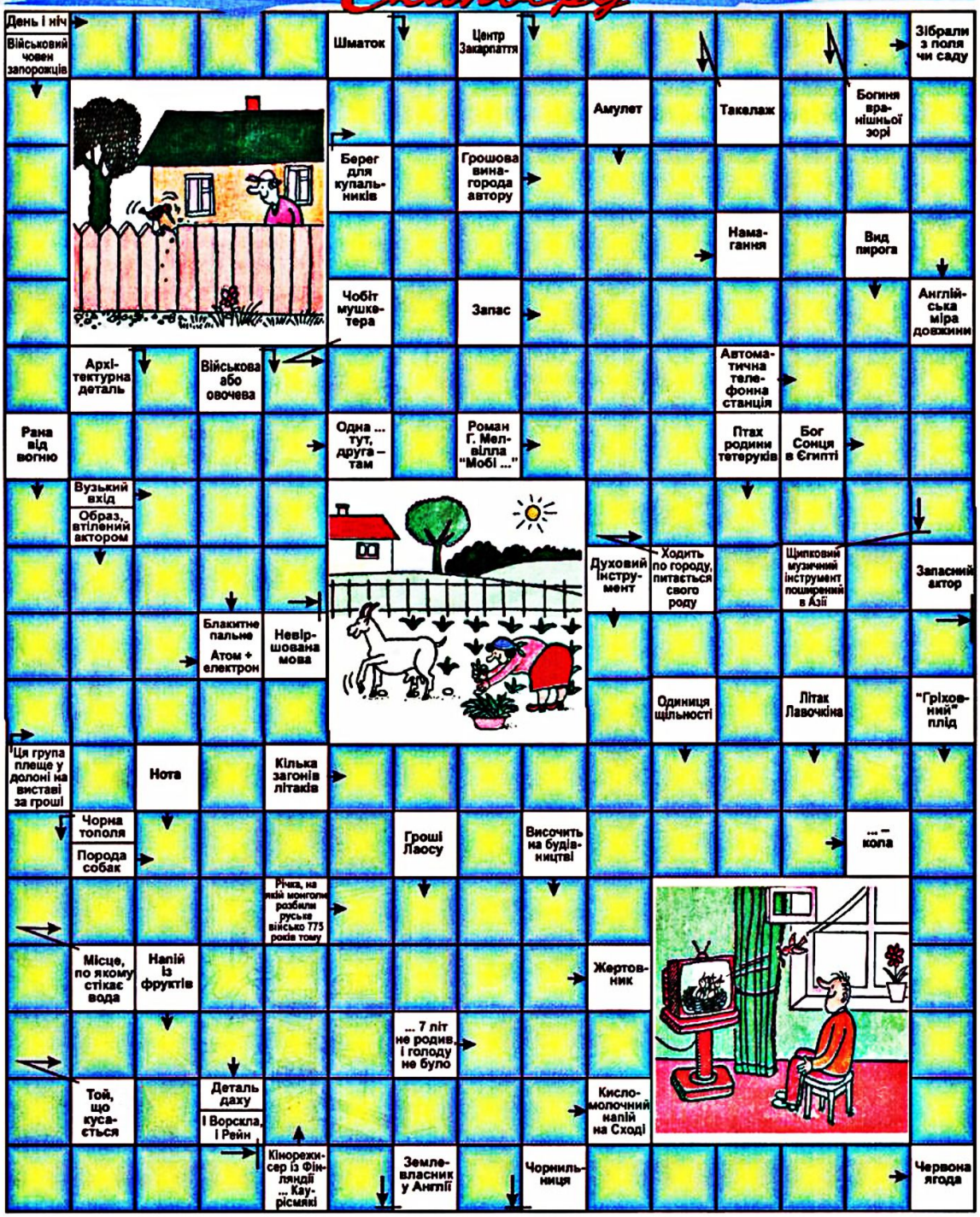

Склала Тетяна ДОБРОВОЛЬСЬКА. Малюнки Валерія КОНОНЕНКА.

ВІДПОВІДІ НА КРОСВОРД, ЯКИЙ НАДРУКОВАНО У ЦЬОМУ НОМЕРІ НА СТОРІНЦІ «ПЕРЧЕНЯ»

1. Квартал. 2. Акваланг. 3. Екватор. 4. Квартет. 5. Шквал. 6. Квасоля. 7. Квас. 8. Квадрат. 9. Акваріум.

ВІДПОВІДІ НА КРОСВОРД, УМІЩЕНИЙ У «ПЕРЦІ» № 6

Жар. Жаргон. Гончар. Чарка. Каша. Шаман. Манто. Толь. Льон. Онук. Укус. Усміх. Міхур. Уряд. Ядро. Рококо. Кокон. Ніша. Ішак. Кар. Аршин. Шинок. Окраса. Раса.

ПЕРЕЦЬ № 7(1647)

Головний редактор Михайло ПРУДНИК.

Редакційна колегія: Анатолій ВАСИЛЕНКО, Юрій ІЩЕНКО, Олексій КОХАН (головний художник), Дмитро МОЛЯКЕВИЧ (відповідальний секретар).

Засновник: Державне видавництво «Преса України».

Зареєстровано Державним комітетом телебачення і радіомовлення України. Свідоцтво КВ № 10334 від 30.08.2005 р.

Видавництво «Преса України».

Редакція не завжди поділяє думки автора. Листи, рукописи, малюнки не рецензуються і не повертаються. При передруку посилання на «Перець» обов'язкове.

До відома авторів! Для своєчасного отримання гонорару прохання разом із творами надсилати копію довідки про присвоєння ідентифікаційного номера та вказати дату народження і домашню адресу.

Здано до набору 12.07.2013. Підписано до друку 22.07.2013. Формат 70x108/8. Папір офсетний № 1. Офсетний друк. 2,8 умовн.-друк. арк. 14 умовн. фарб.-відб. 4,1 обл.-вид. арк. Тираж 6610 прим. Зам. 0110307. Ціна договірна.

Видається з квітня 1922 року.

Виходить раз на місяць.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Телефони: приймальні 454-82-14, факс 234-35-82, художнього відділу 454-81-24.

З питань реклами і розповсюдження журналу звертатися за телефоном: 454-81-13.

Електронна адреса: zhurnal.perets@gmail.com

Для телеграм: Київ Перець.

Видавництво «Преса України», 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Анатолій ГАЙНО

— Ну от, Бобику, ми й на Багамах!..

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Це, друже, мій бізнес. Поле, звичайно, не замінноване. Табличку я сам установив, на цьому й заробляю.

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

— Укрупнюємо фермерські господарства.

Олександр КОНОВАЛЕНКО

Олег ГУЦОЛ

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Михайла Прудника)

— Вода чиста, кишкової палички майже нема. Отже, пляж можна відкривати.

Андрій САЄНКО

4 820012 960675 07

ДОРОГІ ЧИТАЧІ!

ТИМ, ХТО НЕ ЗМІГ, НЕ ВСТИГ ЧИ ЗАБУВСЯ ПЕРЕДПЛАТИТИ «ПЕРЕЦЬ», НАГАДУЄМО:
ЦЕ ВИ МОЖЕТЕ ЗРОБИТИ І СЬОГОДНІ.
ЯКЩО ОФОРМИТЕ ПЕРЕДПЛАТУ ДО 5 ЧИСЛА ПОТОЧНОГО МІСЯЦЯ, У НАСТУПНОМУ ОТРИМАЄТЕ ЖУРНАЛ.
ІНДЕКС 74393.

Будемо щиро вдячні, якщо порадите передплатити журнал і своїм друзям, знайомим, родичам, сусідам.

БУДЬТЕ З «ПЕРЦЕМ»! СМІЙТЕСЯ НА ЗДОРОВ'Я!